

প্রবাসবঙ্গ PraubashBaungau

Algemene Informatie & Proje(c)t Haspatal

2009-2010

INHOUD

PraubashBaungau

- Lees meer over de vereniging	3
- Uitleg over een uniek concept	4
- De toekomstige plannen van de vereniging	22
- Wat zijn de voordelen van PraubashBaungau	23

Proje(c)t Haspatal

- Algemeen	7
- Meer details over het project	8
- Chronologische beschrijving van de werken	12
- De ervaring van de leden in Bangladesh	14
- Het project wint een prijs!	17
- Wat zeggen de anderen over het project?	18
- De financiële balans	20

Andere

- Bedankingen	24
- Contactgegevens	25

WAT IS PRAUBASHBAUNGAU?

PraubashBaungau is een Belgische vereniging zonder winstoogmerk gevestigd te Haren, Brussel.

Deze vereniging werd in 2006 opgericht door Shaupaun Koumar, afkomstig van Bangladesh. Hij bezit een diploma van Handelsingenieur en heeft ook Fiscale Boekhouding gestudeerd. Hij beheert momenteel een bedrijf in “Corporate Consultancy”.

PraubashBaungau heeft als doel educatieve activiteiten te organiseren voor de Belgische bevolking, zoals bijlessen en taalcursussen. Deze worden echter op aanvraag georganiseerd.

Een andere doelstelling van deze vereniging is de Belgische bevolking te sensibiliseren rond thema's over ontwikkelingssamenwerking en de mogelijkheid te bieden om, met haar medewerking, aan humanitair werk te doen.

PraubashBaungau heeft een vrij uniek concept uitgewerkt om jongeren te sensibiliseren rond ontwikkelingssamenwerking. Dit concept werd voor het eerst toegepast in 2009 onder de naam “Proje(c)t Haspatal” en heeft mooie resultaten opgeleverd, die in deze folder uitgebreid worden beschreven.

De projecten van de vereniging worden beheerd door Aushim Koumar, student Ingenieurswetenschappen aan de VUB .

Wist je dat ...

« PraubashBaungau » een Bengaalse term is?

De betekenis van dit woord kan gevonden worden op de website van de vzw (zie pagina 25).

EEN UNIEK CONCEPT

Bestaat er een betere manier om kennis te maken met een cultuur dan in het land zelf te verblijven? Niet in de optiek van een toeristische reis, maar met de bedoeling te leven zoals de lokale bevolking. Dat betekent geconfronteerd worden met hun alledaagse levenswandel, vaak beheerst door het gevecht tegen armoede. Indien men daarbovenop nog humanitair werk kan verrichten om de arme bevolking te steunen, wordt het verblijf een enorm leerrijk en onvergetelijk avontuur. Kennis, cultuur en nog zoveel meer wordt uitgewisseld tussen lokale bevolking en de jongeren van hier.

Voor wie van de partij is, wordt het verblijf des te leuker indien men zich vooraf volledig inzet tijdens de voorbereiding om het humanitair project zelf tot stand te brengen.

Met deze achterliggende ideeën heeft PraubashBaungau een uniek concept bedacht voor jongeren die, d.m.v. humanitair werk, een brug wensen te bouwen tussen hun Westerse cultuur en die van een ontwikkelingsland.

De jongeren krijgen de gelegenheid om in groep zelfstandig een humanitair project op te richten. De vereniging vormt de omkadering die de jongeren helpt met contactgegevens, expertise en financiële middelen. Toch nemen de jongeren zelf de leiding en het initiatief: contact leggen met het Zuiden, een locatie zoeken waar hulp nodig is, fondsen inzamelen, benefietactiviteiten organiseren, dossiers opstellen, ...

Aangezien alles door jonge vrijwilligers wordt georganiseerd, gaan alle schenkingen integraal naar het project in kwestie, zonder administratieve of externe kosten. Al het ingezamelde geld wordt dus rechtstreeks gebruikt voor de kosten van het project (bijvoorbeeld bouwkosten).

VOOR JONGEREN

PraubashBaungau, de vzw die ook bestaat uit een team vrijwilligers, helpt de jongeren om alles op een professionele wijze te organiseren om daarna veilig te verblijven in het land in kwestie. De vereniging staat ook garant tegenover de schenkers.

Wat dit concept zo uniek maakt is de gedrevenheid waarmee de jongeren zich inzetten om hun project te realiseren, de ervaring die ze opdoen door al het voorbereidende werk in België en tenslotte de verrijkende reis zelf in het ontwikkelingsland. Het voordeel van een dergelijke organisatie, gekenmerkt door het zelfstandig functioneren, is dat de jongeren heel wat bijleren.

“Proje(c)t Haspatal” was het eerste humanitair project van PraubashBaungau. Het werd een zeer groot succes. In deze folder vindt u er meer informatie over.

Wist je dat ...

Het team, verantwoordelijk voor de humanitaire projecten van de vereniging, bestaat uit de voorzitter van PraubashBaungau alsook 2 VUB-studenten (die ook deelgenomen hebben aan Proje(c)t Haspatal)?

Deze studenten zijn Aushim Koumar en Camille Claeys.

Ze zullen de initiatiefnemers van de komende humanitaire projecten begeleiden en zullen indien mogelijk ook deelnemen aan die projecten ter plaatse.

Proje(c)t Haspatal

« Het bouwen van een
bevallingsruimte in
Bangladesh door een
groep VUB-
studenten »

ALGEMENE UITLEG

Proje(c)t Haspatal was een humanitair project, met als doel de lokale bevolking van Bangladesh hulp te bieden. Dit heeft men willen bereiken door het bouwen van een constructie. Deze constructie moest duurzaam zijn en gebouwd worden op een plaats waar de lokale bevolking er dringend nood aan had.

Het project werd in maart 2009 opgericht door een gemotiveerde groep van overwegend Brusselse studenten, leden van de vzw PraubashBaungau. De constructie werd ook door hen ter plaatse gebouwd in de zomer van 2010.

De keuze voor de constructie is gevallen op de uitbreiding van het Kailakuri-ziekenhuis. Er werd een extra ruimte gebouwd die voornamelijk dienst doet als bevallingsruimte, voorzien van een veranda.

In de periode hieraan voorafgegaan werden de plannen opgemaakt en de nodige financiële middelen ingezameld. Bovendien werden er in België, voornamelijk in Etterbeek en Elsene, verschillende sensibiliseringsacties uitgevoerd i.v.m. dit project en de algemene situatie van de bevolking in Bangladesh.

«Ieder van ons heeft zich al eens aangetrokken gevoeld tot humanitaire missies in een ontwikkelingsland. We konden dit uiteraard doen vanuit een organisatie die humanitaire hulp verleent, maar we vonden het interessanter om zelf een project op te starten. We besloten ervoor te gaan en zelf de handen uit de mouwen te steken: locatie zoeken, plannen opstellen, dossier opmaken, sponsors zoeken, enz. en ten slotte ook eigenhandig ter plaatse een constructie neerzetten.

We kozen om op eigen houtje en onafhankelijk te ageren, omdat een zelf georganiseerd initiatief ons meer kans bood om ervaring op te doen, ons organisatievermogen te ontwikkelen en onze zelfstandigheid te stimuleren.»

Tom Verstraten

KAILAKURI & DE AANPAK

Kailakuri

PraubashBaungau bracht deze groep jongeren in contact met het Kailakuriziekenhuis. Kailakuri is een uiterst bijzonder initiatief: de arme bevolking wordt er niet enkel verzorgd maar draagt tevens bij aan de werking van de kliniek. Nadat ze zijn opgevangen en de nodige zorgen hebben gekregen, worden de patiënten volgens hun capaciteiten opgeleid om diverse taken te vervullen, die van verpleegkundige zorgen tot boekhouding en schoonmaak kunnen gaan. Zo kunnen ze, indien ze geïnteresseerd zijn, deel gaan uitmaken van het personeel van het ziekenhuis. Aangezien noch patiënten, noch het personeel over de nodige financiële middelen beschikken, is het ziekenhuis volledig op externe hulp aangewezen. Het heeft haar bestaan en werking dan ook voornamelijk te danken aan schenkingen en subsidies.

Kailakuri had nood aan infrastructuur. De jongeren van Proje(c)t Haspatal vonden daarom dat deze kliniek, ook omwille van de bewonderenswaardige filosofie waarop ze steunt, hun hulp zeker verdiende.

De nood in het ziekenhuis bestond vooral in een gebouw voor bevallingen. Op dat moment was er immers nog geen gebouw dat dienst kon doen als bevallingsruimte. Daarom besloot de groep jongeren om in de zomer van 2010 samen een ziekenhuisunit voor bevallingen te bouwen die Kailakuri moest uitbreiden.

Om van dit project een succes te maken, werd de groep studenten geholpen door UCOS (het Universitair Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking) en de Dienst Solidariteit van de gemeente **Etterbeek**. Ook VUB-rector **Paul De Knop** gaf dit project een duw in de rug door het peterschap aan te nemen.

Aanpak van het project

De voorzitter van de vereniging, Shaupaun Koumar, begaf zich mee ter plekke om de nodige contacten te leggen met de Bengaalse bevolking en om te controleren of alles goed verliep. Shaupaun, zelf opgegroeid in Bangladesh, kent immers de taal en de plaatselijke gebruiken, maar weet ook welke houding aan te nemen in geval van problemen zoals diefstal en afzetterij.

Verder heeft Proje(c)t Haspatal de hulp ingeschakeld van een ervaren Bengaalse aannemer. Deze stond, samen met Shaupaun Koumar, in voor het coördineren van de werken. Hij kende de Bengaalse bouwomstandigheden bovendien door en door, zodat de groep jongeren niet voor onaangename verrassingen kwam te staan, bijvoorbeeld met betrekking tot het klimaat of het beschikbare materiaal. Omdat we met een minimum aan gereedschap hebben gebouwd, werd de aannemer gevraagd om de nodige mankracht bijeen te zoeken om samen met de studenten de constructie te realiseren. Primitief bouwen vergt immers meer handen. De bouw van de bevallingsruimte gebeurde door 3 Bengaalse werknemers in samenwerking met onze groep van 9 Brusselse jongeren. Vijf extra Bengaalse timmermannen werden ingeschakeld voor de ramen en deuren.

DUURZAAMHEID & PERSPECTIEF

«Dat wij duurzaamheid hoog in het vaandel dragen, bleek zeker tijdens ons project. We hebben er immers alles aan gedaan opdat onze bevallingsruimte in kwaliteitsvol materiaal en onder begeleiding van een ervaren aannemer werd gebouwd, zodat ze zeker decennialang dienst kan doen. Aangezien de bevallingsruimte deel uitmaakt van een bestaand ziekenhuis, eindigde onze bijdrage bij wijze van spreken bij het plaatsen van de laatste steen. Daarna nam Dr. Baker, die het ziekenhuis leidt, het verder van ons over. We hoeven ons dus niet zelf te bekommeren om zaken als het opleiden van extra ziekenhuispersoneel. Omdat we ons bij het opstellen van de plannen gebaseerd hebben op de richtlijnen van Dr. Baker, werd de bevallingsruimte bovendien afgestemd op de methoden van het plaatselijke ziekenhuispersoneel en de behoeften van de lokale bevolking die reeds de gezondheidszorgen van Kailakuri geniet. Dit alles zorgt ervoor dat ons project mooi inpast in een groter geheel, wat het toekomstperspectief verzekert.

Dat nazorg niet nodig is, zal ons echter niet beletten om ook na het afronden van ons project nog contact te houden met Kailakuri en het ziekenhuis vanuit België verder te steunen.»

Sarah Hublou

«Ons project moet dan ook heel ruim gezien worden en oversteeg loutere bouwactiviteiten. We leerden een grootschalig initiatief van begin tot eind uit te werken, we maakten kennis met de bouwwereld (zowel in België als in Bangladesh), we legden allerhande contacten en organiseerden tal van activiteiten om het project bekend te maken en om fondsen te werven. En, last but not least, we snoven 2 maanden lang de Bengaalse cultuur op door in Bangladesh te verblijven en daar met de plaatselijke bevolking samen te werken. Een ware verrijking op menselijk vlak en een verregaande verruiming van onze horizons »

Camille Claeys

Onze ervaring

« Ce pays m'a nourri
d'optimisme, d'amour
et d'énergie »

« Une expérience incroyable, des
gens qui vous touchent l'âme et
un pays magnifique. Ces deux mois
étaient une chance unique qui
j'espère se reproduira bientôt »

« Ce qui me restera toujours, c'est le
contact chaleureux avec
les Bengalis malgré la barrière
linguistique, et la chaleur bien sûr »

in Bangladesh

« Bangladesh is
geen ander land,
maar een andere
fascinerende
planeet »

« In Bangladesh wordt met, voor en
door elkaar geleefd zoals ik het nog
nooit heb meegemaakt. Een gevoel dat
in België helaas op geen enkele manier
te ervaren valt »

« Een fantastische reis waarbij ik
een prachtige cultuur en
ongelooflijk sympathieke mensen
heb leren kennen. Echt een
onvergetelijke ervaring! »

09/07/2010

16/07/2010

25/07/2010

DE BOUW VAN DE

9/07/2010

15/07/2010

De bouw startte op 9 juli 2010. Na het omhakken van enkele bomen die in de weg stonden, begonnen we met het graven van de funderingen. Aangezien we geconfronteerd werden met stevige kleigrond, opteerden we voor een kleine fundering van lagen bakstenen tot 1m diep.

Toen de funderingen van de buitenmuren klaar waren vulden we deze funderingsputten terug met aarde.

28/07/2010

Daarna konden de metsers beginnen met het metsen van de muren. Wij langs onze kant sloegen bakstenen kapot om kleine stukjes te bekommen die met het cement zouden worden gemengd om beton te verkrijgen. Dit betonmengsel werd in houten bekistingen gegoten boven de ramen. Op dezelfde wijze werd ook een betonring rondom het hele gebouw gegoten om alle muren te verbinden en zo het uiteenvallen ervan te vermijden. Ondertussen werd ook het grondniveau in de drie ruimtes van onze bevallingsruimte verhoogd via aangeteerde aarde. We legden ook de grenzen van de veranda door ze met bakstenen af te bakenen.

05/08/2010

Een team van 5 Bengaalse timmermannen zorgde voor artisaan ter plekke vervaardigde deuren en ramen, wij plaatsten de raamwerken op hun definitieve plaats. Het hele dak werd door datzelfde team gebouwd op minder dan 2 dagen tijd! Op de houten latten van het dak kwam een isolerend bamboetapijt en daarop kwamen de metalen golfplaten. Aangezien deze platen de ruimte plots zeer donker maakten, voorzagen we een stuk plastic golfplaat aan de achterkant van het dak, waar nog licht door kon.

01/08/2010

06/08/2010

15/08/2010

BEVALLINGSRUIMTE

Cementeren

10/08/2010

Dak van veranda

Bakstenenvloer leggen

Tot slot konden we aanvangen met de afwerkingswerken: het cementeren (in Bangladesh wordt er immers niet gepleisterd omwille van de hoge vochtigheidsgraad) werd gedaan door de metsers, het dak voor de veranda werd aangelegd door de timmermannen. Wijzelf legden de elektriciteit aan (de kennis van de ingenieursstudenten onder ons kwam hierbij goed van pas) en voorzagen de drie ruimtes en veranda van een bakstenenvloer. Op die bakstenenvloer kwam op het einde nog een fijne gladde laag mortel. We kochten ook witte verf voor de bevallingsruimte, maar aangezien de cementlaag eerst 2 à 3 weken moest drogen vooraleer men erop kon verven, werd het schilderwerk overgelaten aan het ziekenhuispersoneel. Ondertussen is de bevallingsruimte wit geverfd.

Elektriciteit aanleggen

14/08/2010

Gladde mortellaag

In elke ruimte installeerden we een elektrische ventilator en lampen en werden er stopcontacten voorzien. Ook aan het plafond van de veranda werden er lampen geplaatst.

Aangezien in Bangladesh de elektriciteit meer dan de helft van de tijd uitvalt, voorzagen we ramen op de twee zijmuren langs de bovenkant. Alle ramen werden strategisch geplaatst. Vooraf werd een studie uitgevoerd door twee studenten ingenieurswetenschappen van Proje(c)t Haspatal (in samenwerking met de VUB) om te onderzoeken hoe er zoveel mogelijk natuurlijke ventilatie gebeurt in de ruimte wanneer er geen elektriciteit aanwezig is.

ONZE ERVARING

De voorbereidingen in België waren leuk en leerrijk, maar voor negen onder ons werd het werk in België beloond met een prachtige ervaring ter plaatse.

De eerste dagen was het wennen aan het nieuwe land, de drukte in de Bengaalse hoofdstad Dhaka en de drukkende warmte. Het was indrukwekkend om te zien hoe zoveel mensen zo dicht op elkaar kunnen leven. We konden maar niet snappen hoe alles in z'n gang ging zonder vaste buslijnen, zonder enige verkeersregels noch ruimtelijke ordening, maar op de een of de andere manier werkte het allemaal.

Na een paar dagen reisden we van de hoofdstad naar het ziekenhuis, gelegen op het platteland, dicht bij het Madhupur National park. De rit op wat als autosnelweg fungeerde was lang en schrikwekkend maar de verwelcoming van het ziekenhuis maakte alles dubbel en dik goed. We kregen bloemen, de mensen zongen voor ons en er werden gebeden opgezegd. We kregen lekker eten en heerlijke thee, allemaal voordat we ook maar iets gedaan hadden.

Het was wennen aan de leefomstandigheden op het platteland van Bangladesh. Toch bleek douchen met pomp en emmer, slapen bij de spinnen en het uitvallen van de elektriciteit niet onoverkomelijk. Zonder internet en televisie krijgt het dagelijks leven een ander tempo. Onze sociale belevenissen krijgen een andere invulling en stress verdwijnt. Het was de ideale vakantie, ver weg van alles. Maar er moest ook gewerkt worden natuurlijk, want het gebouw kwam er niet vanzelf.

Het bouwen van de kraamafdeling was zwaar in het warme weer. Door af te wisselen bij het werken en dankzij het vele drinken en gezond eten bleven we echter in topvorm en konden we ervoor zorgen dat de bouw snel vooruit ging. Wanneer de personeelsleden van het ziekenhuis een minuutje vrij hadden kwamen ze onmiddellijk helpen. Ze kwamen ook meerdere malen per dag een kijkje werpen op de werf en moedigden ons aan. Zelfs de kindjes van het dorp kwamen meehelpen en vroegen om spelletjes. Dankzij de deskundige begeleiding van Shaupaun, de meester-metser en zijn twee helpers, in dienst genomen om samen met ons het werk te verrichten, schoot de bouw goed op.

Wanneer de werkdag voorbij was en een verfrissende douche aan de pomp ons van vuil en zweet verlost had, gingen we voetballen met de dorpelingen, een babbel slaan met patiënten of personeel en speelden we gezelschapsspellen met hen (Bengaals kaartspel, Jungle Speed,...). We gingen ook vaak in het dorpje zelf een tasje thee drinken in een van de drie cafeetjes. Een van onze meisjes volgde ook Bengaalse les buiten de werkuren.

We hadden twee koks in dienst die voor ons kookten. Ze bereidden drie keer per dag lekker eten dat bestond uit rijst (rijst 's morgens was wel niet zo ons ding), paratha, lokale groenten en soms vlees of vis.

TER PLAATSE

Om te ontspannen deden we een paar uitstappen in de streek rond het ziekenhuis. Meestal gebruikten we oude Chinese fietsen van het ziekenhuis waarvan de ketting steeds afviel en waarvan de remmen nooit werkten. Het was heel leuk om te fietsen op de landweggetjes van dorp tot dorp en wandelingen te maken tussen de rijstvelden en de rubberplantage in de buurt. We werden ook vaak uitgenodigd bij de werkmannen of stafleden thuis. Ook mochten we de patiënten thuis bezoeken in het kader van het “Mother-Child Care Project” (o.a. het opvolgen van de baby’s geboren in het ziekenhuis). Op die manier kregen we de leefomstandigheden van de mensen te zien.

Net toen we het kalme leventje gewoon waren geworden en de werken aan het gebouw af waren, was het al tijd om afscheid te nemen van het ziekenhuis en zijn mensen. Er werd een groot feest gehouden voor ons. Het hele dorp kwam het nieuwe gebouw bewonderen. We aten een laatste keer samen met de stafleden en de patiënten van het ziekenhuis, speelden de laatste voetbalmatch en namen (tijdelijk) afscheid van onze nieuwe Bengaalse vrienden.

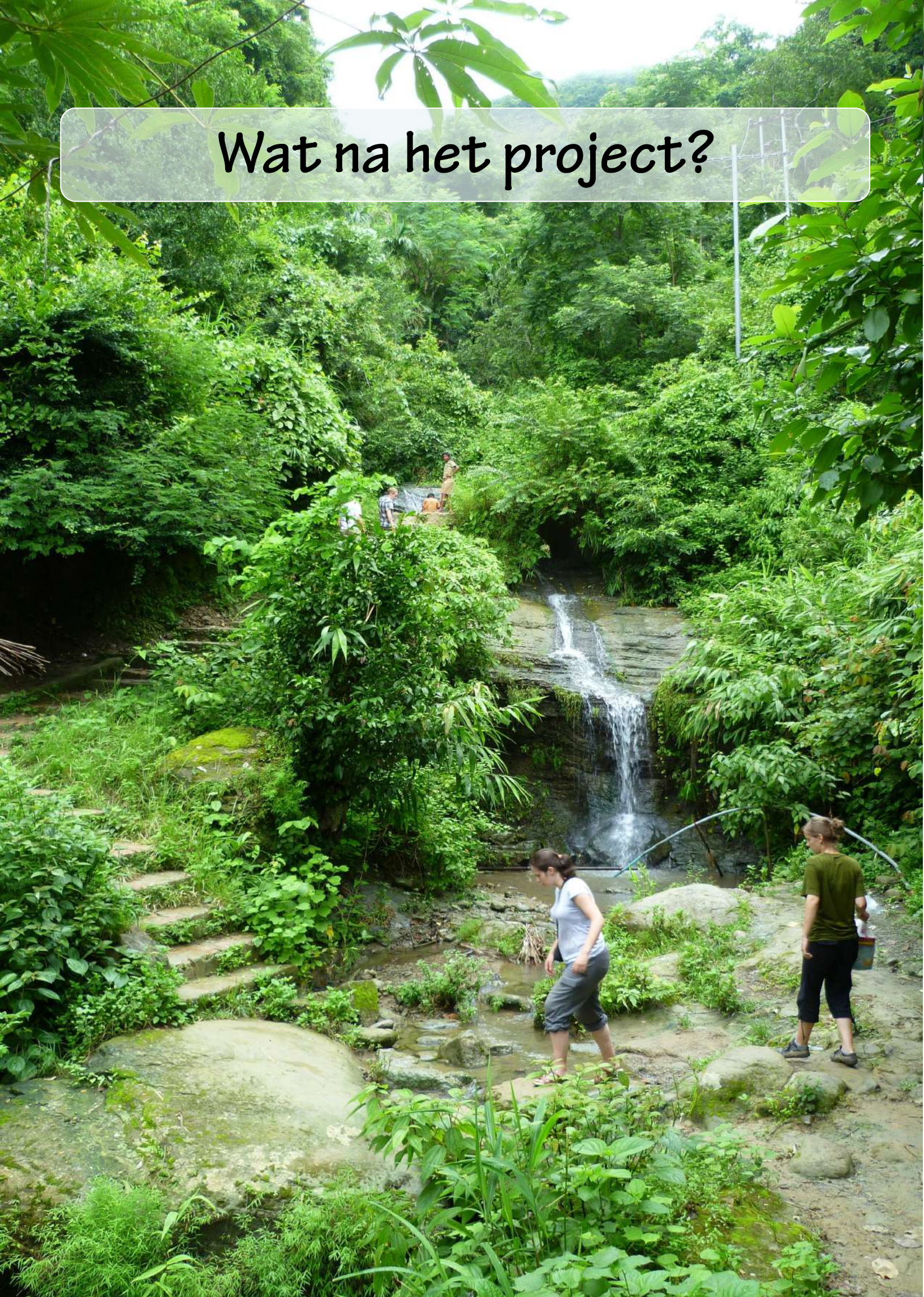
Na een anderhalve maand samenleven met de lieve mensen uit Kailakuri waren we natuurlijk heel nieuwsgierig om te ontdekken hoe de rest van Bangladesh eruit zag. We hadden nog twee weken tijd om het land te bezoeken. Om gemakkelijker te kunnen rondreizen en omdat de doelstellingen van onze groepsleden verschillend waren, splitsten we de groep in twee.

Het was schrikken toen we plots zelf de bussen moesten vinden, de werking van het treinvervoer moesten begrijpen, de prijzen voor het eten moesten onderhandelen,... Maar we leerden snel bij en konden een groot stuk van het land zien. We ontdekten een zeer mooi land, divers op allerlei vlakken. Eén ding had elke plek gemeen: de zeer vriendelijke mensen. We werden meermaals uitgenodigd bij totaal onbekenden thuis of bij familieleden van Shaupaun, bij vragen werden we door de menigte geholpen en overal wilden de mensen met ons komen praten.

We ontdekten meer van de Bengaalse keuken (Shaupaun’s familie maakte de heerlijkste gerechten voor ons klaar terwijl zij zelf de ramadan volgden), we leerden de geschiedenis van het land kennen, zagen bruisende steden waar het leven nooit stopt en prachtige landschappen, van jungle over uitgestrekte velden tot mangrovebossen.

Kortom, we zijn dankbaar twee maand te hebben kunnen spenderen in een prachtig land en kunnen niet wachten om er weer heen te keren.

Wat na het project?

MOBILITY AWARDS 2010

Dit jaar werden de eerste Vlaamse Mobility Awards uitgereikt, georganiseerd door de Vlaamse Vereniging van Studenten. Deze awards belonen mensen en organisaties die ijveren voor uitwisseling van kennis en ervaringen over de landgrenzen heen. De uitreiking vond plaats in het Cultuurcentrum 't Pand in Gent.

Tot onze grote verbazing was Proje(c)t Haspatal een van de 5 genomineerden in de categorie “**Beste Project 2010**”. De andere genomineerden waren « Vereniging voor Verenigde Naties (Youth) », « Erasmus Students Network Gent », « Koco Internal & Babylon Taalwerking » en « Studentenraad Hogeschool Gent ».

Na speeches van de voorzitter van VVS Tom Demeyer, voormalig Vlaams minister Fientje Moerman en tenslotte van Anton Schuurmans, bestuurder Internationaal VVS, werden de prijzen uitgereikt. De jury begon met een uiteenzetting over welke criteria ze gebruikt hebben om tot hun beslissing te komen. Ze hamerden erop dat interpersoonlijke solidariteit en persoonlijke inzet zeer belangrijk was.

Toen het jurylid de winnaar aankondigde met “de jury wenst dit jaar de 15 VUB-studenten die zich persoonlijk hebben ingezet en blijk hebben getoond van een ongelofelijke engagement”, keken de leden van Haspatal elkaar in de ogen vol ongeloof. Toch was het zo, ***een project dat in maart 2009 begon in het cafetaria van de VUB onder een paar vrienden kreeg de Mobility Award voor Beste Project 2010.*** De aanwezigen van Proje(c)t Haspatal, waaronder Gil, haastten zich naar het podium om het prachtige trofee in ontvangst te nemen. Gil bedankte de jury en maakte een korte bedankingspeech waarin hij ook aankondigde dat, dankzij PraubashBaungau, Proje(c)t Haspatal een vervolg krijgt en hij daarom hoopte om in de toekomst opnieuw het trofee voor beste project in ontvangst te mogen nemen.

Wist je dat ...

We een heel mooie videoreportage maakten van ons verblijf in Bangladesh?

Deze valt te bezichtigen op onze website (www.haspatal.tk)

WAT ZEGT MEN EROVER?

“Met veel genoegen heb ik mijn steun verleend aan het mooie concept waarin jongeren een brug wensen te bouwen tussen hun Westerse cultuur en die van een Derde Wereldland. Niet alleen het idee van het project Haspatal (bestaande uit het bouwen van een bevallingsruimte in het Kailakuri-ziekenhuis in Bangladesh) verdient alle lof en waardering, ook de professionele aanpak ervan. Als rector van de VUB ben ik dan ook zeer tevreden en fier dat VUB-studenten hieraan hun medewerking hebben verleend...”

Paul De Knop - Rector VUB - Peter van het project

Haspatal? Un projet formidable porté par une dizaine de jeunes aussi motivés qu'infatigables! Ils ont construit ce projet pas à pas, brique par brique.

Pas question de se décourager, ni de compter les efforts et l'énergie nécessaires. Et encore moins de décevoir Kailakuri!

Quand on voit le résultat final, on ne peut que leur dire: BRAVO! CHAPEAU!

Mais au-delà de ce projet de construction, ils ont réussi à créer des liens exceptionnels et chaleureux avec toute la population locale.

Les photos le prouvent: on y voit que des sourires et des regards chaleureux, pleins de complicité!

Ce premier projet aura été une sacrée leçon de vie, pour tous! Merci de nous avoir permis de "voyager" avec vous et de vivre cette belle expérience!

Christine Sebille - Schenker

In de loop der jaren ben ik, door het werk in het deeldomein van de ontwikkelingseducatie, er meer en meer van overtuigd geraakt dat we in ons solidariteitsdenken en -ageren vooral de grote structurele oorzaken van het onrecht in de wereld moeten aanpakken.

Wat kan dan het belang zijn van een initiatief zoals dat van PraubashBaungau? Wat is in dit licht de betekenis van een groep studenten die enkele weken meehelpen aan de bouw van een bevallingsruimte in Bangladesh?

De bevallingsruimte voor het Kailakuri-ziekenhuis zal de wereld niet redden (moest dit de bedoeling zijn ...). En toch is dit één van de mooiste initiatieven die ik de laatste jaren ben tegengekomen. Er zijn, zoals alle solidariteitsacties, twee kanten aan: die van de gever en die van de ontvanger.

Langs de kant van de gever is dit opzet uniek. Een groep studenten die in hun vrije tijd een volledig project uitwerken, vertrekkende van bijna nul (er waren wel al contacten in Bangladesh) tot het eindresultaat: de bevallingsruimte. Wat zij bij ons bewerkstelligden is regelrecht een succesverhaal: een zeer geslaagde fondsenwerving en een sensibilisering die veel sympathie en solidariteit losweekten bij de Belgische bevolking voor het volk van Bangladesh. Ook na de thuiskomst bereikten ze een veelvoud van mensen van de VUB en daarbuiten en maakten hen warm voor hun verhaal. Last but not least mogen we er gerust van uitgaan dat Aushim en Co niet meer dezelfde zijn als vroeger. Wat zij later ook gaan doen, deze ervaring dragen ze mee voor de rest van hun leven.

Langs de kant de ontvanger is het resultaat meer dan een bevallingsruimte. Waar iedereen in de wereld nood aan heeft, is de wetenschap er niet alleen voor te staan. Zelfs al is de steun onmogelijk voldoende. Zelfs al is de steun niet duurzaam. Wat het meeste effect ressorteert is de vriendschap, het samenwerken, het samen afronden van een project en de gezamenlijke trots voor de realisatie. Het momentum is ook veel waard. Even kan de gemeenschap verder, enkele medische interventies zullen in iets betere hygiënische omstandigheden gebeuren: dit kan een verschil maken. Belangrijker is een succeservaring. Een project is gerealiseerd. Het gebouw staat er. Iedereen kan het komen zien en het is voor de gemeenschap bedoeld. Uit mijn eigen veldervaring heb ik onthouden dat als een gemeenschap een projectvoorstel doet, zij dikwijls voor stenen kiezen en voor moeder- en kindzorg. Waarom? Omdat je een gebouw moeilijk kan afpakken en omdat kinderen en moeders overal in de wereld door de gemeenschap gekoesterd worden.

Hoe dan ook, de studenten zijn meer dan geslaagd in hun dubbelslag: concrete vorm van solidariteit hier en hartverwarmende en energie-gevende actie ginder... in afwachting van de grote structurele veranderingen.

Frank Verstraeten - Coördinator

Universitair Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking (UCOS)

FINANCIËLE BALANS

Wist je dat ...

Het totaal ingezameld bedrag van €25.304,60 ingezameld werd in minder dan 9 maanden tijd?!

We zijn gestart met de benefietactiviteiten in september 2009 en hadden het bedrag ingezameld tegen eind mei 2010. Tijdens de maanden december en januari lag Proje(c)t Haspatal stil wegens examens.

Rechtstreekse schenkingen € 8.018,48

Opbrengst Activiteiten € 10.297,89

<i>Internationale markt in Haaltert</i>	€ 147,65
<i>Eetfestijn 1</i>	€ 2.312,82
<i>Spektakel</i>	€ -254,96
<i>Infosessie</i>	€ 43,61
<i>Tombola</i>	€ 126,00
<i>Eetfestijn 2</i>	€ 3.104,16
<i>Veiling</i>	€ 3.694,40
<i>Andere diverse activiteiten</i>	€ 1.124,21

Inbreng scholen € 3.088,23

<i>Katholiek Secundaire Onderwijs Glorieux</i>	€ 1.822,98
<i>Koninklijk Atheneum Etterbeek</i>	€ 1.265,25

Subsidies/Beurs € 3.900,00

<i>Reisbeurs VUB</i>	€ 1.500,00
<i>Subsidie gemeente Etterbeek : initiatieven inzake ontwikkelingssamenwerking</i>	€ 1.400,00
<i>Subsidie gemeente Diepenbeek</i>	€ 1.000,00

Totaal ingezameld bedrag € 25.304,60

Inbreng leden Proje(c)t Haspatal + € 10.000,00

Totaal voor vertrek € 35.304,60

Kosten in Bangladesh - € 19.283,73

<i>Vliegtuigtickets</i>	€ 8.335,00
<i>Verzekering</i>	€ 814,40
<i>Alle kosten voor de bevallingsruimte</i>	€ 8.885,04
<i>Andere kosten</i>	€ 207,56
<i>Kosten rondreis</i>	€ 1.041,73

Balans op 31/12/2010 € 16.020,87

BIJKOMENDE TOELICHTINGEN

... BIJ DE FINANCIËLE BALANS

1. Tot de rechtstreekse schenkingen behoren de schenkingen die de vereniging ontving voor het “Proje(c)t Haspatal” op haar eigen rekening en op de rekening van de Koning Boudewijnstichting.
2. Alle verkochte steunkaarten en/of sponsoring naar aanleiding van benefietactiviteiten werden ingerekend in de opbrengst van de desbetreffende activiteiten.
3. Het totaal ingezamelde bedrag bestond dus uit de diverse schenkingen, de opbrengsten van de benefietactiviteiten en de financiële steun van scholen en andere instellingen.
4. De inbreng van de leden van Proje(c)t Haspatal bedroeg 1.000€ per deelnemer en was bestemd voor **het vliegtuigticket en de kosten tijdens de rondreis**. Het is dus belangrijk te vermelden dat deze kosten **niet werden betaald met de opbrengst van Proje(c)t Haspatal** maar door de leden zelf.
5. Verschillende factoren hebben ervoor gezorgd dat de uiteindelijke kosten voor de bevallingsruimte lager uitkwamen dan verwacht. De 9 aanwezige jongeren in Bangladesh hebben constant geholpen met de bouw. Dit heeft ervoor gezorgd dat men minder Bengaalse mankracht heeft moeten huren (we hebben immers louter een metser, twee werkmannen en tijdelijk 5 timmermannen gehuurd). Onze motivatie heeft er ook voor gezorgd dat de bouw veel sneller verliep dan gewoonlijk, aangezien we bijna aan één stuk door werkten (we hadden geen vrije dag). Ook hadden we heel veel geluk met de weersomstandigheden: er viel nauwelijks regen terwijl we in het regenseizoen waren! De bouw is dus 3 keer zo snel gegaan als verwacht. Daarnaast heeft de aanwezigheid van Shaupaun, die de lokale prijzen en gebruiken voor de bouw kent, ervoor gezorgd dat men altijd zeer zuinig is geweest in de geldbesteding.

Tenslotte was er veel werkgerief (schoppen, karren, emmers,...) aanwezig in het Kailakuri-ziekenhuis waardoor we ook veel minder materiaal hebben moeten huren.

Dit alles heeft ervoor gezorgd dat de bevallingsruimte klaar was in ongeveer de helft van de tijd die geschat werd door de Bengaalse aannemer. Onze aanwezigheid heeft dus voor enorme besparingen gezorgd!

WAT NU?

Dankzij al die besparingen hebben we nu een positieve financiële balans (zie blz. 20 en 21). Op dit goede nieuws hadden we op voorhand niet durven rekenen.

Dit bedrag, dat te danken is aan de schenkers, de sympathisanten en alle leden van Proje(c)t Haspatal, zal nu besteed worden aan andere humanitaire projecten van de vereniging.

Aangezien Proje(c)t Haspatal een groot succes was, hebben we al veel reactie gekregen van andere studenten, die ook geïnteresseerd zijn in het opstarten van een dergelijk project met de hulp van PraubashBaungau. Het bedrag zal geïnvesteerd worden in deze projecten, en zal dus **opnieuw voor 100% besteed worden aan humanitaire projecten**. Deze projecten zullen op dezelfde filosofie steunen als die van Proje(c)t Haspatal, en zullen dus ook op een gelijkaardige manier aangepakt worden.

We hebben met het ingezamelde geld dus niet enkel Kailakuri kunnen helpen. Met het overschot zullen we nu ook andere humanitaire projecten een duwtje in de rug kunnen geven.

Wist je dat ...

PraubashBaungau niet stopt bij Proje(c)t Haspatal? Begin 2011 heeft PraubashBaungau een oproep gelanceerd om een gelijkaardig project op te richten als Proje(c)t Haspatal. Op dit moment zijn andere studenten reeds bezig met een nieuw project.

De bedoeling is dat de vereniging dergelijke oproepen blijft lanceren.

WAAROM PRAUBASHBAUNGAU KIEZEN?

Als deelnemer

Deelnemen aan een humanitair project van PraubashBaungau is enorm leerrijk.

- Je kunt heel veel bijleren over projectmanagement en teamwork.
- Je leert veel over het land in kwestie, alsook over humanitaire hulp in het algemeen.
- Je werkt heel veel rond communicatie en organiseert tal van activiteiten (fondsenwerving, naambekendheid,...) met diverse inhoud die door jullie zelf wordt bepaald (bv. eetfestijnen, fuiven, ...).
- Uiteindelijk wordt je werk beloond door een ongelooflijk en onvergetelijk verblijf in het land in kwestie!

Een dergelijk project organiseren is het leukste en meest leerrijke dat ik ooit heb verwezenlijkt. De superplezante voorbereidende activiteiten hebben me toegelaten heel wat mensen (beter) te leren kennen maar ook mezelf. Het gaf persoonlijke bevestiging van mijn capaciteiten en verschaft inzicht in mijn minpunten. De intensieve en confronterende ervaring vooraf werd beloond met een nog prachtigere ervaring ter plekke.

Het twee maand samenleven met de lokale bevolking valt moeilijk te verwoorden. Ik hou het daarom bij één woord, dat alles zegt: « prachtig! »

Aushim Koumar (projectleider)

Als schenker

Indien u een bepaald project van PraubashBaungau steunt betekent dit:

- Dat uw schenking voor 100% een humanitair project ten goede zal komen
 - * In geen enkel geval zullen schenkingen administratieve kosten dekken. De schenkingen zullen altijd integraal besteed worden aan de bouw van een constructie of een gelijkaardig project in een land in het Zuiden. Om andere kosten te dekken zamelen wij immers zelf geld in a.d.h.v. talloze activiteiten.
 - * U bent dus zeker dat uw schenking naar een project is gegaan en meer nog, u weet precies welk project gesteund werd dankzij uw schenking.
- Dat u jongeren motiveert om dergelijke humanitaire projecten te organiseren
- Dat u volledig geïnformeerd wordt over projecten van PraubashBaungau en dat u uitgenodigd wordt op de verschillende activiteiten

Vrije
Universiteit
Brussel

TEN SLOTTE

Dat Proje(c)t Haspatal geslaagd is hebben we te danken aan alle schenkers en sympathisanten die deelgenomen hebben aan onze verschillende activiteiten. Bedankt, want zonder jullie was dit nooit gelukt!

Verder wensen we volgende mensen uitdrukkelijk te bedanken voor hun steun, hun hulp en/of hun advies:

- VUB-rector Paul De Knop
- Schepen van Etterbeek Frank Van Bockstal
- Marleen Temmerman
- Herman Van Veen
- Grzegorz Rosiński
- Tine Patroons (UCOS)
- Shaupaun Koumar & Rokshana Koumar
- José Garcia
- Marita Machiels
- Christine Sebille
- Benedikt Rommens
- Patrick De Clercq (Koninklijk Atheneum Etterbeek)
- Monique Carlier (KSO Glorieux)
- Philippe Merckx (VUB)
- Alexandra De Poorter & Pierre Claeys

Uiteraard verdienen de **deelnemers van Proje(c)t Haspatal** ook een bedanking omdat iedereen binnen de groep ervoor gezorgd heeft dat de bevallingsruimte in augustus 2010 klaar was voor gebruik :

Dafinë Blackçori, Camille Claeys, Adam Cooman, Ruben De Pauw, Loïc De Waële, Wim Devesse, Gil Fournier, Sarah Hublou, Aushim Koumar, Hannes Maes, Yoni Molly, Virginie Pauwels, Lisa Steendam, Nils Van Den Steen, Stéphanie Van Hees, Tom Verstraten

CONTACTGEGEVENS

vzw PraubashBaungau

Aushim Koumar

Harenberg 43

1130 Haren

0479/95.25.16

praubashbaungau@gmail.com

Website Proje(c)t Haspatal: <http://www.haspatal.tk>

Website PraubashBaungau: <http://www.aec-sk.net/pb>

Vaar en na

Dit is onze eerste groepsfoto (er zijn drie afwezig). Dit team heeft een anderhalf jaar gewerkt aan de realisatie van het project.

Om fondsen in te zamelen hebben we allerlei activiteiten moeten organiseren, waaronder twee eetfestijnen. Deze foto werd getrokken tijdens het tweede eetfestijn, waar ongeveer 150 man zijn buik kwam vullen met Bengaalse lekkernijen. Met dank aan alle aanwezigen!

Bangladesh

Foto getrokken tijdens ons benefietspektakel (Bollywood-danseres)

Een andere fondsenwervende activiteit was het organiseren van een veiling. We veilden een uniek werk van de beroemde striptekenaar Rosiński dat hij speciaal ten voordele van het project gemaakt had. De tekening werd voor 3000€ verkocht.

Deze foto werd getrokken bij onze aankomst in Zaventem na twee maand in Bangladesh te hebben vertoefd. We hoeven niet te vertellen dat we blij waren terug te zijn !

Alle foto's in deze brochure werden door het Haspatal-team genomen

প্রবাসবঙ্গ PraubashBaungau

